

ЗАКЛЮЧЕНИЕ.

Въ тѣзи книга, както виждѣтъ Читателитѣ са обѣматъ нарѣдъ таквизъ примѣри, който могатъ да служатъ за поправление на всѣкого, който ги прочита съ внимание. Спорѣдъ това ний ги изложихме тѣй, както са приказватъ просто у народа, като истински събитія, обѣрнати въ приказки.

Човѣкъ е наклоненъ винаги да са учи отъ другитѣ: много пжти той са огажда за нѣщо когато го види у друго и, ако е за подражане, подражава му, ако ли е за прѣдпазване отъ нѣкое зло, сумяса са; тѣй на примѣръ: ако върви нѣкой на прѣдѣ му, па са спрѣпне и пада, той са пази и стжапа право за да не падне; като знае, че нѣкой са удавилъ въ рѣката, то колчимъ са случи да замине оттамъ наумѣва си и опитва да ли е дълбока водата. А колко повече примѣри на мѣрва онзи, който непрѣстанно прочита книгитѣ?

Като е тѣй, то защо да не прочитае всѣкакви книжки и да са ползуваме отъ тѣхъ? На това ни поучава и самий спаситель, който казва: **испитанте писаніа въ нухже бо окрѣщете животъ вѣчній и съкровище неисчерпаемое.** И наистина прочитането на всѣкакви списанія е единъ недовършванъ имотъ; защото у тѣхъ ний ще намѣримъ много примѣри, които могатъ да ни служатъ за поправление прѣвъ цѣлія ни животъ и да ни направятъ хора окопитенни и разумни; стига само да прочитае съ внимание и да запамѣтывае всичко добръ. Тукъ азъ щжпосочж нѣкои примѣри, които очевѣстно сѣмъ испиталъ.

Прѣвъ години си когато захвана да са издава вѣстникъ »Дунавъ«, отъ който са испроводи единъ листъ и у нашія мѣнастирь, Св. Прѣображене (при Търново); но нѣкои отъ старцитѣ рекохж: »защо ни е вѣстникъ, и какво ще са научимъ ний отъ него?« При все това, като имъ са наложи отъ гражданитѣ, нѣмаше какво да сторятъ, и реченній вѣстникъ хвана да са испраща рѣдовоно. У единъ брой ний прочетохме, че на